

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3722202233
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Bebčák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:3722202233.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Bebčáka, členiek senátu JUDr. Martiny Nemravovej a JUDr. Miroslavy Korbašovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica, dieťa rodičov: matka C. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/XXX, C. E., zastúpená: Senior Consultants - Braxator s.r.o., so sídlom Zámocká 30, 811 01 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 47 240 431, a otec F. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, zastúpený: ADVOKÁT ADRIANA HRDINOVÁ, s.r.o., so sídlom Vojtecha Spanyola 1726/13, 010 01 Žilina, IČO: 47 245 841, v konaní o návrhu otca na zníženie výživného, úpravu styku a návrhu matky na zvýšenie výživného o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6P/34/2022-129 zo dňa 22. februára 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6P/34/2022-129 zo dňa 22. februára 2023 vo výrokoch II. a III. p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“) napadnutým rozsudkom výrokom I. konanie o návrhu otca na zníženie výživného a úpravu styku s maloletou zastavil; výrokom II. návrh matky na zvýšenie výživného zamietol; výrokom III. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Na základe vykonaného dokazovania citujúc § 78 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), § 62 ods. 1, 2 zákona o rodine, § 75 ods. 1 zákona o rodine mal súd prvej inštancie za preukázané, že návrh matky na zvýšenie výživného nie je dôvodný. Tvrdenia matky, ktorá svoj návrh na zvýšenie výživného odôvodňovala príjmom otca vo výške cca 6.000 Eur týždenne v zahraničí a aj nákladným životným štýlom otca, v konaní preukázané neboli. Otec skutočnosť, že vykonáva určité práce v zahraničí nespochybnil, v konaní tvrdil, že ich vykonáva na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej so svojim bratom, kde dosahuje mesačne príjem 850 Eur brutto, čo predstavuje približne sumu 674,19 Eur netto mesačne. Tvrdenie otca o jeho príjme súd prvej inštancie vyhodnotil za nedôveryhodné, pretože priemerné otcom tvrdené mesačné výdavky presahujú jeho príjem. Okresný súd poukázal aj na to, že otec v predchádzajúcom zamestnaní dosahoval čistý mesačný príjem vo výške 2.162 Eur, kedy tento pracovný pomer ukončil otec s odôvodnením „že sa mu neoplatilo pracovať v zahraničí“. Súd prvej inštancie zhodnotiac, že otec je zdravý, celodenne sa osobne nestará o maloleté dieťa, konštatoval, že nič otcovi nebráni naďalej dosahovať tento príjem, ktorý je v porovnaní s jeho aktuálne prezentovaným príjmom viac ako trojnásobne vyšší, preto konanie otca vyhodnotil ako vzdanie sa výhodnejšieho zamestnania otcom bez dôležitejšieho dôvodu a ustálil potencionálny príjem otca vo výške 2.162 Eur mesačne. Súd prvej inštancie zároveň nemal za preukázaný matkou

tvrdení zásadne zvýšený příjem otca, kedy ho nepreukazujú ani čestné prehlásenia svedkov, ktoré matka predložila. Tieto preukazujú iba skutočnosť nepopieranú otcom, a teda to, že pracuje v zahraničí. Otec tieto čestné prehlásenia spochybňoval, nakoľko sa jednalo o čestné prehlásenia predložené matkou vo fotokópii, kde neboli overené podpisy, pričom poukázal na to, že tieto osoby by mohli byť vo vzťahu k nemu zaujaté (jeho bývalí dlžníci, priateľ matky a podobne). Návrh matky na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov pred súdom, súd prvej inštancie považoval za zbytočný, nakoľko títo svedkovia vychádzajú z obsahu čestných prehlásení, by boli schopní potvrdiť len skutočnosť, že otec pracuje v zahraničí, čo nebolo v konaní sporné. Súd prvej inštancie uviedol, že svedkovia zjavne nemali vedomosť o presnej výške príjmu otca. Rovnako nebola preukázaná v konaní ani tvrdená skutočnosť, že otec eviduje vysoké príjmy a motorové vozidlá na svojho otca a brata, kedy otec túto skutočnosť poprel. Tieto skutočnosti by bez ďalšieho nepreukazovali ani účtovné knihy otca a brata, ktoré ako dôkazy navrhla pripojiť matka. Navyiac z matkinej strany sa nejedná o novú skutočnosť, keďže túto skutočnosť matka tvrdila aj v čase pôvodného konania. V konaní nebol preukázaný ani matkou tvrdený nadštandardný životný štýl otca. Skutočnosť, že otec matku v minulosti zobral na výlet do zahraničia, či skutočnosť, že otec býva v prenajatom byte v centre mesta (čo otec nepoprel), nesvedčí bez ďalšieho o jeho súčasnom nadštandardnom životnom štýle.

3. Zásadnú zmenu pomerov súd prvej inštancie vyhodnotil na strane matky, ktorá sa od poslednej úpravy zamestnala, a to od októbra 2022. V mesiaci január 2023 dosiahla čistý mesačný príjem 1.064,39 Eur, čo od poslednej úpravy znamená zvýšenie príjmu o 669,44 Eur mesačne. Zároveň si uplatňuje daňový bonus na maloleté dieťa a poberá rodinné prídavky vo výške 60 Eur mesačne. Skutočnosť, že bola zrušená povinnosť otca prispievať matke na výživu rozvedenej manželky, nemožno hodnotiť ako zníženie príjmu matky, pretože táto vyživovacia povinnosť otcovi zanikla z dôvodu, že matka je schopná sama sa živiť, keďže má stabilnú prácu a príjem. Na strane matky odpadli výdavky na cestovné, ktoré matka v pôvodnom konaní tvrdila a ktoré v tomto konaní neprezentovala a tiež sa jej znížili výdavky na bývanie, kedy v pôvodnom konaní tieto predstavovali sumu 260 Eur, v súčasnosti 200 Eur. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že matka v celom priebehu konania zavádzala, uvádzala nepravdivé tvrdenia v snahe docieľiť zvýšené výživné, keď spočiatku prezentovala, že prispieva rodičom na bývanie sumou 100 Eur mesačne, na opätovnom pojednávaní na túto istú otázku už uvádzala sumu 200 Eur. Rovnako zavádzala okresný súd, keď uviedla, že pracuje ako asistentka pre osobu ZŤP s príjmom 200 Eur mesačne. Súdu prvej inštancie tvrdila, že ako vyštudovaná právnička si hľadá prácu vo svojom odbore, ale nedalo sa jej to skĺbiť so starostlivosťou o 4 - ročné dieťa. Z lustrácie, ktorú vykonal súd prvej inštancie v Sociálnej poisťovni priamo na pojednávaní bolo zistené, že matka pracuje ako vyššia súdna úradníčka na Okresnom súde Žilina. Následne matka svoje zamestnanie a príjem priznala s odôvodnením, že: „si myslela, že jej to uškodí“. Taktiež zavádzala súd prvej inštancie ohľadom výdavkov na maloletú, keď tvrdila, že za krúžok anglického jazyka vynakladá sumu 25,80 Eur mesačne, pričom bolo preukázané, že tento sa platí v priemere mesačne vo výške 7,20 Eur. Rovnako nadhodnotený uvádzala poplatok za tanečný krúžok v STELLE, kde tvrdený poplatok mal byť 30 Eur, následne bol 7 Eur mesačne. Matka nepreukázala tvrdenu návštevu krúžku Spartankovia, kde mal poplatok predstavovať sumu 60 Eur mesačne s odôvodnením, že tento zrušila. Opakovane matka nerešpektovala výzvy súdu na predloženie dokladov, nedostavila sa na termín koordinácie.

4. Vo vzťahu k maloletej súd prvej inštancie nezistil po vykonaní dokazovania zásadnú zmenu pomerov, aj napriek tomu, že od posledného rozhodnutia súdu o výživnom uplynuli takmer 2 roky. Maloletá je staršia, vyspelejšia, avšak táto skutočnosť sama osebe nie je dôvodom pre zvýšenie výživného, pretože preukázateľne nedošlo k zásadnému zvýšeniu výdavkov na maloletú, ktoré by nepokrylo naposledy určené výživné vo výške 400 Eur. Náklady na materskú školu, stravovanie, krúžky a výlety matka prezentovala aj v pôvodnom konaní. Za situácie, že matka už dosahuje pravidelný mesačný príjem a pôvodne určené výživné postačuje na pokrytie nákladov na maloletú, s čím sa stotožnil aj kolízny opatrovník, súd prvej inštancie návrh matky na zvýšenie výživného ako nedôvodný zamietol. Nakoľko otec svoj návrh na zníženie výživného a úpravu styku s maloletým dieťaťom zobral späť, súd prvej inštancie podľa § 29 ods. 1 až 3 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“) s predchádzajúcim súhlasom účastníkov konania so späťvzatím návrhu a za súčasného nezistenia žiadnych dôvodov, pre ktoré by bolo potrebné pokračovať v konaní, konanie zastavil. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 52 CMP.

5. Proti výroku II. rozhodnutia súdu prvej inštancie podala odvolanie matka. Žiadala, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodu,

že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Podľa jej názoru súd prvej inštancie nedostatočne zisťoval príjmové pomery otca, nezaoberal sa tým, že otec pracoval v Nemecku a v Holandsku, kde sám tvrdí, že prácou splácal dlhy vo výške 150 – 200 tisíc Eur, z čoho vyplýva, že zrejme musel zarábať podstatne vyššiu sumu, aby bolo možné tak vysoký dlh splácať a ešte zabezpečovať svoje bežné potreby počas pobytu v daných krajinách. Súd sa uspokojil iba s tvrdením otca, že dostával diéty 30-40 Eur denne. Súd prvej inštancie nežiadal, aby otec predložil, na akom právnom základe vykonáva prácu v daných krajinách, nezisťoval, či otec nedostal odstupné, nežiadal výplatné pásky otca, výpisy z jeho účtov, či mu zo strany zamestnávateľa bola poskytovaná nejaká mzda a ak áno, v akej výške. Rovnako sa nezaoberal tým, aby preveril účty otca maloletej, nakoľko tento nedisponuje žiadnym živnostenským oprávnením, v zahraničí pracuje len občasne a všetky platby si otec necháva posielat' na účet svojho otca a svojho brata. Súd prvej inštancie nevypočul svedkov, ktorých navrhla v konaní vypočuť a ktorí vedia potvrdiť, že otec pracuje v zahraničí a vedia potvrdiť aj jeho príjem. Súd prvej inštancie vychádzal z príjmu otca cca 2.000 Eur zo zahraničia, ktorý v čase vydania rozsudku už otec nemal.

6. Otec sa k odvolaniu matky vyjadril a uviedol, že matka maloletej doručila na súd prvej inštancie nejaké nepodpísané písomné podanie nazvané ako odvolanie údajne dňa 24.03.2023. Z toho, čo mu doručil súd a z vyjadrenia matky v „doplnení odvolania“ je zrejme, že toto podanie nezodpovedalo kritériám odvolania, preto súd prvej inštancie vyzval matku na doplnenie odvolania uznesením zo dňa 09.05.2023. Ak podanie nebolo riadne podpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom, súd prvej inštancie nemal na toto podanie vôbec prihliadať a už vôbec nemal dôvod vyzývať matku na doplnenie tohto nepodpísaného podania. Dal do pozornosti, že matka v celom konaní na súde prvej inštancie klamala, na čo upozornil aj okresný súd a účelovo klame aj v podanom odvolaní, keď napriek preukázateľne nedostatočnému, nepodpísanému a nekvalifikovanému podaniu tvrdí, že obsahuje všetky náležitosti, ktoré v zmysle zákona má. Dal do pozornosti aj fakt, že matka má vysokoškolské vzdelanie 2. stupňa v odbore právo a dokonca pracuje ako vyššia súdna úradníčka na Okresnom súde Žilina ako aj fakt, že ju v konaní zastupuje advokát a táto skutočnosť je významná vo vzťahu k poučovacej povinnosti súdu. Súd nemá prečo poučovať advokáta a v tomto prípade ani matku, ktorá je štátnym zamestnancom v justícii s rozhodovacou právomocou, ako má podať odvolanie. Podľa jeho názoru ide o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva ochranu v zmysle čl. 5 CSP. Má za to, že na matkine podanie označené ako „odvolanie“ nie je možné vôbec prihliadať a pokiaľ ide o „doplnenie odvolania na výzvu súdu“, toto podanie je urobené už po lehote a nemá preto žiaden praktický význam. Matka neustále poukazuje na údajne vysoké príjmy otca, avšak sama nielenže klamala o tom, že je nezamestnaná, ale v celom konaní neprodukovala jediný dôkaz k tomu, aby výživné, ktoré platí na 5 ročné dieťa v sume 400 Eur mesačne, bolo zvýšené s ohľadom na potreby maloletej. Žiadal, aby odvolací súd odvolanie matky odmietol, prípadne rozhodol tak, že napadnutý výrok II. potvrdí ako vecne správny.

7. Kolízny opatrovník uviedol k odvolaniu matky, že sa prikláňa k rozsudku súdu prvej inštancie a naďalej sa pridrižiava vyjadrení, ktoré prezentoval v rámci konania vo veci samej.

8. Matka vo svojom vyjadrení k vyjadreniu otca uviedla, že sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie vysloveným v odseku 22. jeho rozhodnutia v tom, že zmena pomerov je hmotnoprávnou podmienkou toho, aby súd mohol opätovne rozhodnúť o vyživovacej povinnosti, ktorá už bola upravená súdnym rozhodnutím, že je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti, ktoré by zmenu výživného mohli odôvodniť, avšak tieto sa závažnejším spôsobom prejavujú v pomeroch účastníkov v konaní v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia rozsudku, ktorým bola naposledy upravená vyživovacia povinnosť. Naproti tomu súd prvej inštancie sa však neriadil tým, čo sám v tomto bode uviedol, pretože z celého textu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejme, že súd sa venoval pomerom otca len v povrchovej rovine, jednoducho konštatoval a prevzal jeho tvrdenia bez toho, aby ich podrobil skúmaniu a preukazovaniu ich pravdivosti. Tvrdenie otca bez ďalšej úvahy prevzal súd prvej inštancie ako fakt a tomu sa súd prvej inštancie venoval v odseku 3. a ešte ako tak v odsekoch 15. a 24. svojho rozhodnutia. Tvrdenia otca sú dokonca vzájomne rozporné, čo však okresnému súde neprekážalo, aby s nimi nakladal ako s faktom. Zvyšnú časť odôvodnenia svojho rozsudku súd prvej inštancie rozoberal jej pomery, dokonca dospel k záveru, že jej pomery sa zvýšili, a to konštatoval v tom zmysle, že v januári 2023 dosiahla príjem 1.064,39 Eur, čo bez ďalšieho považoval za zvýšenie jej príjmu o 669,44 Eur. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval odpadnutie nejakých jej výdavkov, ktoré však vo výpočte

neuviedol a súd prvej inštancie ani nemohol vedieť, či odpadli alebo nie, lebo tieto jej výdavky negoval a bagatelizoval. Súd prvej inštancie sa chytil príspevku na bývanie, asistencie a krúžkov maloletej, teda si vybral iba tie výdavky, ktoré chcel vidieť. Má za to, že súd prvej inštancie nezistil objektívne skutočný stav vecí, neskúmal riadne pomery u oboch rodičov, rozhodol sa len akceptovať tvrdenia otca a celé svoje dokazovanie smeroval len na dokázanie, že sa zmenili pomery na jej strane. Je neakceptovateľné a pokiaľ ju súd prvej inštancie označil za klamárku, že celý čas súd prvej inštancie zavádzala a na preukázanie svojich tvrdení si vybral absolútne nepodstatné argumenty, ktoré však sa nezakladajú ani na pravde. Súd prvej inštancie vôbec nezisťoval objektívne pomery u oboch účastníkov konania, ňou navrhnuté dôkazy a priori zamietol alebo spochybnil. Spôsob odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie preukazuje, že súd prvej inštancie vôbec neskúmal pracovné aktivity otca v zahraničí, nežiadal predložiť pracovné zmluvy, nepožiadaval zamestnávateľa o prehľad všetkých vyplatených miezd za rozhodné obdobie, aby zistil skutočný stav vecí. Súd prvej inštancie celé toto rozhodné obdobie odignoroval a svoje rozhodnutie absurdne oprel o zamestnanie otca vo Viedni, kde bol jeho čistý príjem približne 2.100 Eur, hoci súd prvej inštancie vedel, že toto zamestnanie sa skončilo výpoveďou zo strany otca dňa 20.04.2021 a od 21.04.2021 bol otec evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie. Súd prvej inštancie mal podľa jej názoru skúmať pomery v čase, keď bol evidovaný otec na úrade práce a podľa vlastných vyjadrení pracoval v zahraničí. Táto skutočnosť nebola spochybnená otcom, okrem toho bola podporená dostatočným počtom čestných prehlásení a je preto minimálne zanedbaním povinnosti zo strany súdu prvej inštancie zistiť riadne skutočný stav vecí, ak sa uspokojí s tvrdením otca, že nevie, koľko v tom danom čase zarábala, že plat nedostával, lebo mu zamestnávateľ plat nedával, len mu ho započítaval na splatenie dlhov, ktoré otec voči nemu mal a dával mu nejaké diéty okolo 30-40 Eur. Minimálne v tejto otázke mal súd prvej inštancie vykonať dopyt na zamestnávateľa v rovnakom rozsahu, ako si dal námahu lustrovať jej príjmy. Navyše, aby zamestnávateľ mohol otcovi započítať dlhy z plátov, musel otec nejaký ten plat poberať, lebo to otec súdu inými slovami aj povedal. Taktiež otec doplnil, že mu zamestnávateľ hradil aj ubytovanie, teda otec poberal plat, diéty a ešte mal poskytnuté iné vecné plnenia zo strany zamestnávateľa. Minimálna mzda v Nemecku v čase od 1.1. do 30.06.2022 bola minimálne 9,82 Eur/hodina, 1.649 Eur, čase od 01.07. do 30.09.2022 bola 10,45 Eur/hodina, 1.755 Eur/mesačne, od 01.10.2022 je minimálna mzda 12 Eur/hodina, čiže 2.016 Eur mesačne, a teda zamestnávateľ nemôže túto minimálnu mzdu zamestnancovi neposkytnúť. Otec vzhľadom na svoje zručnosti je žiadaným pracovníkom a jeho zárobky sú isto nad hranicu minimálnej mzdy. Súd prvej inštancie nevykonala dokazovanie zamerané na príjem otca minimálne dopytom na spoločnosť ULM v znení, akú mzdu otec poberal, ani nepožiadala o predloženie pracovnej zmluvy alebo zmluvy o brigádnickej činnosti. To znamená, že súd nezistil a ani neprejavil záujem zisťovať skutočný príjem otca v Nemecku. Minimálna mzda v Holandsku v roku 2022 bola ešte vyššia ako v Nemecku 1.725 Eur mesačne, denne 89,29 Eur a 11,16 Eur/hodina. Súd nevykonala dopyt na spoločnosť TTM v Holandsku, nepožiadala otca ani len o predloženie pracovnej zmluvy alebo zmluvy o brigádnickej činnosti, z čoho je zrejmé, že nezistil skutočný príjem otca v rozhodnom období. Ak by aj bolo možné akceptovať celkom účelové tvrdenie otca, že dostával od zamestnávateľa iba diéty a nevedel, u ktorého zamestnávateľa koľko zarobí, keď si chcel splatiť dlhy v deklarovanej výške 150 – 200 tisíc Eur, aby nechcel vedieť, koľko z tak enormného dlhu sa mu splatí jeho prácou u zamestnávateľa. Tiež nie je zrejmé, aké dlhy mali byť touto prácou splácané, či dlhy u tohto zamestnávateľa, kde otec pracoval, lebo otec zmieňuje, že k zamestnávateľovi ho poslala tretia osoba a pomer tejto tretej osoby k zamestnávateľovi nie je zrejmý. Navyše, otec mal dvoch zamestnávateľov, teda nie je úplne jasné, aké dlhy mal otec a voči komu tie dlhy mal. Poukázala na to, že výdavky otca nemajú prednosť pred výživným na maloleté dieťa, čoho si musí byť otec vedomý. Ak otec deklaruje, že prácou v zahraničí vie splácať tak vysoké dlhy, je nesporne zrejmé, že musí zarobiť dostatočne veľa, aby tak astronomické dlhy aspoň čiastočne splatil, čo teda nebude len 2.000 Eur, čo je minimálna mzda a isto by nepostačovala na úhradu ani len mesačných nákladov otca spojených so životom v zahraničí. Z praxe je známe, že povolanie, ako má otec, sa v Nemecku vykonáva na základe živnostenského oprávnenia, preto je absolútne absurdný argument otca, že v zahraničí bol na základe nejakej dohody, ktorú mal uzavrieť so svojím bratom na sumu 850 Eur v hrubom. Nie je zrejmé ani to, na základe akého právneho úkonu otca jeho brat v Nemecku a v Holandsku zamestnáva. Navyše, tam kde človek platí odvody z práce, vzniká človeku aj nárok na poskytnutie dávok, resp. iných príspevkov zo sociálneho systému. Je preto úplným nezmyslom, aby otec bol evidovaný na úrade práce na Slovensku, ak bol pracovne činný v Nemecku. Pri evidovaných uchádzačoch o zamestnanie nemôže mesačný príjem prekročiť sumu cca 240 Eur v hrubom mesačne, teda otec nemôže mať dohodu znejúcu na sumu 850 Eur, lebo by bol bez ďalšieho vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie. Má za to, že otec celý čas súd zavádzal, udával rozporuplné tvrdenia a súd, hoci niektoré tvrdenia považoval za nedôveryhodné, jeho argumentáciu akceptoval a viac nezisťoval.

Oveľa viac až nad mieru pomerom sa zaoberal jej osobou, vybral si selektívne veci, z ktorých vyvodzoval závery. Do úvahy zobral jej príjem za mesiac január 2023 vo výške 1.064,39 Eur a zhodnotil, že oproti rodičovskému príspevku vo výške 394,95 Eur došlo k zvýšeniu jej príjmu o 669,44 Eur oproti času, kedy bolo naposledy rozhodované o vyživovacej povinnosti. Z potvrdenia Okresného súdu Žilina zo dňa 22.02.2023 je ale zrejmé, že jej čistý mesačný príjem za mesiac október 2022 bol 641,95 Eur, november 2022 bol príjem 891,67 Eur, za mesiac december 2022 bol jej príjem 968,13 Eur a až v mesiaci január 2023 bol jej príjem jediný krát vo výške 1.064,39 Eur. Nie je teda možné, aby súd prvej inštancie zobral len príjem za jeden mesiac a považoval ho za základ pre zisťovanie, či došlo alebo nedošlo k zmene pomerov na jej strane. Jej priemerný mesačný príjem predstavoval za štyri mesiace sumu vo výške 891,54 Eur, preto ak dôjde k porovnaniu jej rodičovského príspevku s príjmom zo zamestnania, došlo nástupom do zamestnania k zvýšeniu jej príjmu len o 496,58 Eur. Vo vzťahu k jej domnelému príjmu z osobnej asistencie, kedy súd prvej inštancie uzavrel, že jednak tvrdí, že má príjem, alebo tvrdí, aj že zmluva nebola ukončená, a teda výkon osobnej asistencie stále trvá, uviedla, že je možné konštatovať, že vykonávala osobnú asistenciu na základe zmluvy o výkone osobnej asistencie č. 1/2022 zo dňa 01.01.2022, a to v mesiaci január až jún 2022, pričom v januári 2022 jej príjem predstavoval 337,40 Eur, 02/22 sumu 390,42 Eur, v 03/22 sumu 428,98 Eur, v 04/22 sumu 351,86 Eur, v 05/22 sumu 202,44 Eur a v júni dostala za výkon asistencie sumu 289,20 Eur. Je zrejmé, že pokiaľ vykonávala asistenciu, nepracovala pre Okresný súd Žilina a naposledy bol jej príjem za osobnú asistenciu vyplatený v júni 2022, teda vo februári 2023, v čase, kedy bol vynesený rozsudok súdu prvej inštancie, osobnú asistenciu nevykonávala, teda nemala príjem z tejto činnosti. Skutočnosť, že zmluva nebola vypovedaná, nemá žiaden vplyv na možnú zmenu pomerov na jej strane ohľadom jej príjmu. Osobná asistencia sa vykonáva tak, že zmluva môže byť platná a účinná, ale ak asistent nepredloží výkaz hodín osobnej asistencie, úrad práce osobnému asistentovi nič nevyplatí. Nie je pravdou ani to, že nerešpektovala výzvy zo strany súdu prvej inštancie a nepredkladala dôkazy k svojim tvrdeniam. Tie podklady, ktoré si súd prvej inštancie vyžadoval, dokladala priebežne. Pokiaľ súd prvej inštancie rezignoval na vykonanie dokazovania vo vzťahu k preukazovaniu príjmu otca v zahraničí a na jej návrhy na doplnenie dokazovania napríklad celoročnú evidenciu otca, brata a ich otca, výsluch svedkov, ktorí pracovali pre otca v zahraničí, čo súd odmietol a povedal, že nech zabezpečí čestné prehlásenia týchto svedkov, že otec podniká v zahraničí, keď tak urobila, vyhodnotil týchto svedkov ako nedôveryhodných, pretože sú jeho dlžníkmi a ďalší bol jej partner. Uvedené však bolo práve naopak, boli to svedkovia, ktorí pracovali pre otca v zahraničí a otec bol tým, ktorý im dlhoval peniaze za vykonanú prácu. Všetky tieto čestné prehlásenia, ktoré predložila súdu prvej inštancie a následne do odvolacieho konania potvrdzujú, že otec podniká v zahraničí, sú tam dva výpisy z verejného registra o osobných automobiloch vo vlastníctve brata otca, ktorý nemá finančné prostriedky, aby si mohol takéto automobily zabezpečiť. Je preto zrejmé, že otec všetok svoj majetok píše na jemu blízke osoby. Vo vzťahu k výdavkom maloletého dieťaťa uviedla, že strava je cca 250 Eur, v predškolskom zariadení priemer 24 Eur, podiel na bývaní vo výške 70 Eur, oblečenie 80 Eur, lieky mesačne 20 Eur, hygiena 15 Eur, hračky, knihy, písacie potreby 25 Eur mesačne, ZRPŠ 4 Eur mesačne, poplatok predškolského zariadenia 15 Eur mesačne, krúžok anglického jazyka na začiatku tohto roku sa zaplatilo 25,80 Eur, mesačne sa platí 7 Eur, krúžok Sparťankovia navštevovala maloletá 2x do týždňa, ten stál 60 Eur, bol zrušený, lebo si ho nemohla dovoliť, tanečná STELLE 7 Eur mesačne, hygienické potreby do predškolského zariadenia 2 Eur mesačne, doprava do predškolského zariadenia 100 Eur, jej výdavky sú pohonné hmoty vo výške 100 Eur, telefón 30 Eur, podiel na bývaní 70 Eur. V čase poslednej úpravy mala maloletá 3 roky, dnes má 5 rokov, je v predškolskom veku. Je nutné uviesť, že čím je dieťa mladšie, tým v kratšom časovom intervale vývinovo akceleruje, z čoho vyplýva, že dochádza k prudkým a náhlým zmenám u maloletého dieťaťa. Okrem toho maloletej kúpila aj bicykel, v zime lyže, lyžiarky, 2 helmy či korčule na ľad.

9. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 65 a § 66 CMP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a závislom výroku III. je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

10. Primárne v procesnej rovine odvolací súd, k názoru otca, že okresný súd na písomné podanie matky označené ako odvolanie nemal vôbec prihliadať, pretože nebolo podpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom a už vôbec nemal vyzývať matku na doplnenie tohto nepodpísaného podania uvádza nasledovné. Podanie matky označené ako odvolanie bolo okresnému súdu doručené dňa 24.03.2023 a bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, čo vyplýva z listiny označenej ako „Výsledok informatívneho overenia podpisov a pečatí v elektronickej správe“, ktorá je súčasťou

spisového materiálu okresného súdu (čl. 140 spisu okresného súdu). Následný postup okresného súdu bol v súlade s usmernením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25. apríla 2023 (čl. 143 spisu okresného súdu), ktorý spis mu predložený vrátil okresnému súdu ako predčasne predložený, bez rozhodnutia o podanom odvolaní a poukázal v ňom na potrebu postupu v súlade s § 62 ods. 3 CMP. Súd prvej inštancie mal podľa usmernenia Krajského súdu v Trenčíne, vyzvať matku na doplnenie odvolacích dôvodov (čo okresný súd urobil uznesením č.k. 6P/34/2022-144 zo dňa 9. mája 2023) a po doručení doplnenia podania vykonať doručenie odvolania s prílohami ako aj doplnením, v zmysle § 374 ods. 3 veta druhá CSP, otcovi a kolíznemu opatrovníkovi, resp. vykonať doručenie všetkých vyjadrení a až následne predložiť spis odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní. Po splnení procesného postupu daného Krajským súdom v Trenčíne, okresný súd predložil vec na rozhodnutie o odvolaní Krajskému súdu v Trenčíne, ktorý dňa 18.07.2023 postúpil vec v súlade s § 3 ods. 5 písm. a), § 5, § 6 ods. 1 a § 396b CMP Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o odvolaní matky proti rozsudku súdu prvej inštancie.

11. Po vykonaní odvolacieho prieskumu, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Nakoľko tu však bol nesúhlas matky s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami matky (§ 387 ods. 3 CSP), pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí jeden celok (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo/40/2018 zo dňa 18. júla 2018). Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd nebude opakovať správne skutkové ako aj právne závery súdu prvej inštancie vyjadrené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa bez výhrad stotožňuje, pričom sa zameria len na výslovné odvolacie námietky vznesené matkou.

12. Odvolací súd na tomto mieste zvyrazňuje, že naposledy o výške vyživovacej povinnosti otca k maloletej bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 12P 1/2021-26 zo dňa 24.3.2021, ktorým súd prvej inštancie rozviedol manželstvo rodičov maloletej a schválil rodičovskú dohodu, na základe ktorej bol otec okrem iného povinný prispievať na výživu maloletej sumou 400 eur mesačne od právoplatnosti rozhodnutia o rozvoďte vždy do 20. dňa v mesiaci vopred k rukám matky. V kontexte uvedeného súd prvej inštancie postupoval správne, keď zisťoval, či od poslednej úpravy výživného došlo k takej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu rozhodnutia o výživnom, pričom porovnal pomery účastníkov konania v čase poslednej úpravy (pred menej ako dvoma rokmi) s terajším stavom a to aj v súvislosti matkou tvrdených skutočností a dospel k správne záveru, keď návrh matky zamietol, keďže u otca a maloletého dieťaťa nedošlo k tak zásadnej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zvýšenie výživného na maloleté dieťaťa. Zásadnú zmenu pomerov súd prvej inštancie naopak vzhliadol na strane matky maloletého dieťaťa.

13. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa sa má právo podieľať na životnej úrovni rodičov (§ 62 ods. 1, 2 zákona o rodine). Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť (§ 62 ods. 4, 5 zákona o rodine). Pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 zákona o rodine). Právo na výživné sa nepremičuje. Možno ho však priznať len odo dňa začatia

súdneho konania. Výživné pre maloleté dieťa možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov späťne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 77 ods. 1 zákona o rodine). Dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa, je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh (§ 78 od. 1 zákona o rodine).

14. Ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, každý z rodičov je povinný vyživovať svoje dieťa. Vyživovacia povinnosť má ale niekoľko foriem. Môže byť plnená osobnou starostlivosťou, alebo tiež poskytovaním vecných plnení, napríklad zakupovaním stravy, nákupom ošatenia, zabezpečovaním zdravotnej starostlivosti a podobne. Základnou podmienkou správneho určenia (zmeny) vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu, je vyhodnotenie nákladov na pokrytie odôvodnených potrieb dieťa.

15. Vlastnosťou právoplatných meritórnych súdnych rozhodnutí je ich zásadná nezmeniteľnosť, ktorá je imanentnou súčasťou záruk právneho štátu. Zmena vyživovacej povinnosti je teda zákonom prípustná výnimka z tejto zásady, pripúšťajúca, aby sa o tej istej veci jednalo znova, avšak len pri splnení prísne stanovených podmienok, čo možno dosiahnuť novým konaním v tej istej veci. Hmotnoprávnou podmienkou je, že sa menia pomery oproti času, keď súd rozhodoval v pôvodnom konaní, čo musí súd najskôr dokazovaním preukázať. Musí teda skúmať existenciu zmeny pomerov oproti času, keď bolo vyhlásené rozhodnutie, ktorého zmena sa požaduje. Pri rozhodovaní o zmene výživného treba porovnať okolnosti dôležité pre určovanie výživného tak v čase skoršieho, ako aj nového rozhodovania, a to na základe spoľahlivých a úplných výsledkov dokazovania. Reparácia právoplatných rozhodnutí pre nepodstatnú zmenu v pomeroch je neprípustná. V zmysle judikatúry je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného, ktoré sa môžu stať dôvodom na zmenu vyživovacej povinnosti len vtedy, keď sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia rozsudku. Plynutím času môže nastať zmena pomerov tak na strane detí, v dôsledku zvyšovania nákladov na zabezpečovanie ich odôvodnených potrieb, ako aj na strane rodičov a to zvýšením, alebo znížením príjmu, prípadne existenciou iných okolností, ktoré môžu mať zásadný vplyv pri posudzovaní, či k zmene pomerov na strane či už povinného rodiča, alebo dieťaťa došlo. Súdna prax, výkladom § 78 ods. 1 zákona o rodine, považuje za zmenu pomerov na strane oprávneného dieťaťa výraznú zmenu vo výške jeho nákladov na základné životné potreby (bývanie, strava, ošatenie), ale aj zmenu vo výške nákladov na uspokojovanie sociálnych potrieb dieťaťa - vzdelávania, kultúrne a športové aktivity, závislé od veku dieťaťa, ale aj náklady na zdravotný stav dieťaťa. Uvedené náklady na uspokojovanie potrieb dieťaťa má pokrývať výživné od rodičov, keďže dieťa si ich samé nemôže zabezpečiť, nie je totiž schopné samé sa živiť. Pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov (§ 78 ods. 3 zákona o rodine). Zmena pomerov môže nastať aj na strane povinného rodiča dieťaťa. Môže to byť vznik, alebo zánik ďalšej vyživovacej povinnosti, zmena v jeho majetkových a príjmových pomeroch, nepriaznivý zdravotný stav a s tým spojená strata, či zníženie príjmu, prípadne zmena v jeho nevyhnutných výdavkoch a podobne. Pri určení výživného, resp. jeho zvýšení, alebo znížení, teda zmene, prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného.

16. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné prisvedčiť odvolacej námietke matky, že nebola zohľadnená okresným súdom doba, ktorá uplynula od posledného rozhodnutia súdu o výške vyživovacej povinnosti. V zásade možno konštatovať, že za obdobie necelých dvoch rokov nemohlo dôjsť k podstatnému zvýšeniu bežných životných nákladov na výživu maloletého dieťaťa, nakoľko neuplynula značná doba od posledného stanovenia jeho výšky. Za značnú dobu od ostatnej úpravy výživného pritom v zmysle ustálenej judikatúry možno považovať dobu približne troch rokov. Z okolností súdnej veci je rovnako zrejmé, že maloleté dieťa od poslednej úpravy výšky vyživovacej povinnosti nedosiahlo ešte taký vek, v dôsledku ktorého by sa zmenil stupeň vzdelávania, rovnako nebola preukázaná iná výrazná zmena v opodstatnených výdavkoch maloletého dieťaťa spôsobená napríklad zmenou jeho zdravotného stavu. Ak matka považovala prechod maloletého dieťaťa z „obyčajnej“ triedy do predškolskej triedy materskej školy za podstatnú zmenu pomerov, odvolací súd sa s jej názorom nestotožnil, nakoľko nejde o zmenu stupňa vzdelávania tak ako to má na mysli aplikačná prax. Maloletá nenastúpila v čase rozhodovania súdu, okresného ani odvolacieho, na povinnú školskú dochádzku, navštevuje rovnako ako v čase posledného rozhodovania súdu materskú školu, preto jej nevznikajú výdavky spojené so vzdelávaním, ktoré sú vo všeobecnosti považované za natoľko zrejmu položku, že na ne treba bezpochyby prihliadať ako na podstatnú zmenu pomerov. Pokiaľ matka poukazovala na zmenu pomerov ohľadom krúžkov maloletého dieťaťa, tieto súd prvej inštancie vyhodnotil ako opodstatnené v oveľa nižšej, než matkou tvrdenej výške. Súd prvej inštancie výdavky na záujmovú činnosť maloletej vzhliadol vo výške 13,20 Eur mesačne (7,20 Eur anglický jazyk, tanečný krúžok 6 Eur), čo nakoniec ani matka v odvolaní nespochybnila (uviedla sumu 14 eur mesačne). Žiadne iné, nové pravidelne sa opakujúce výdavky maloletého dieťaťa súd prvej inštancie nezistil, matka iné netvrdila, preto súd prvej inštancie

správne uzatvoril, že ani v tejto otázke nedošlo k podstatnej zmene pomerov na strane maloletej. Ak matka v odvolaní poukazovala na nárast cien a v tej súvislosti na zvýšenie bežných výdavkov na maloletú, tieto výdavky nešpecifikovala v tom smere, že by pri jednotlivých položkách konkretizovala (porovнала) ich cenový nárast, ale len všeobecne poukázala na medziročnú infláciu a na výšku jednotlivých výdavkov. Matkou tvrdená inflácia sa potom dotýka nielen zabezpečovania potrieb maloletej, ale taktiež zabezpečovania potrieb oboch rodičov. Pokiaľ sa teda v súvislosti s infláciou zvýšili výdavky na zabezpečenie potrieb maloletého dieťaťa, obdobne je to aj pri dospelých. V danej súvislosti nie je možné podľa odvolacieho súdu opomenúť, že za účelom vyrovnaní sa s infláciou boli od posledného rozhodnutia súdu prijaté opatrenia zo strany štátu v podobe zvýšenia prídavkov na dieťa zo sumy 22,50 Eur mesačne na sumu 60 eur mesačne a rovnako došlo k zvýšeniu daňového bonusu, ktorý si matka ako osoba oprávnená môže uplatňovať.

17. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou matky, kedy namietala postup okresného súdu pri zisťovaní skutočného príjmu otca. Odvolací súd uvádza, že vychádzajúc z článku 6 základných princípov CMP, v spojitosti s ustanoveniami § 35 a § 36 CMP, súd je povinný zistiť skutočný stav vecí, pričom postupuje v súčinnosti s účastníkmi konania a je povinný na účely zistenia skutočného stavu vecí vykonať všetky potrebné dôkazy, aj keď ich účastníci konania nenavrhlí (tzv. vyšetrovací princíp, ktorý je v mimosporovom procese úzko spätý s princípom oficiality a princípom materiálnej pravdy, ktoré súvisia s objemom a kvalitou zistených skutočností právne relevantných pre meritórne rozhodnutie). I keď zákon nerezignuje v mimosporových konaniach na procesnú aktivitu účastníkov konania, zodpovednosť za zistenie skutočného stavu vecí je bremenom súdu, keďže vylučuje, resp. obmedzuje využitie procesnej zodpovednosti účastníkov konania za výsledok konania, teda ho možno identifikovať ako „potlačenie subjektívneho dôkazného bremena“. Ako vyplýva z uznesenia ÚS SR z 24. apríla 2003 sp. zn. IV. ÚS 78/03 všeobecný súd je povinný a oprávnený v nesporných konaniach vykonávať dôkazy nielen v rozsahu svojej zákonnej kompetencie, ale aj v rozsahu ústavnej zodpovednosti za zistenie skutkového stavu, ktoré dôkazy nemôžu závisieť od vôle účastníkov konania. I keď má súd povinnosť zistiť skutočný stav vecí, toto nie je možné dosiahnuť bez súčinnosti účastníkov konania, a preto zákon aj v týchto veciach trvá na naplnení základných procesných povinností (povinnosti tvrdenia právne relevantných skutočností a dôkazná povinnosť). Zistený skutkový stav v intenciách § 35 CMP už naďalej nie je potrebné overovať vykonaním ďalších dôkazov. Toto by bolo aj v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, ak by súd ďalej zisťoval to, čo bolo preukázané predloženými dôkazmi. Pokiaľ účastník v takomto type konania namietá, že skutočný stav bol iný, je povinný aspoň relevantne skutkový stav predloženými dôkazmi spochybníť, pričom toto nemôže ponechať na povinnosť súdu podľa § 35 CMP.

18. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne postupoval, ak vychádzal pri ustálení príjmu otca z jeho potencionálneho príjmu, ktorý dosahoval v predchádzajúcom zamestnaní a zároveň zohľadnil životný štandard otca z pohľadu jeho výdavkov (ods. 24 rozhodnutia okresného súdu). Zo strany matky zároveň nedošlo v odvolacom konaní k spochybneniu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu. Matka poukazovala na príjem otca vo výške 5 000 – 6 000 Eur týždenne (teda 20.000 Eur – 24.000 Eur mesačne), čo malo vyplývať z ňou predložených čestných prehlásení osôb majúcich vedomosť o príjme otca. Z predložených čestných vyhlásení, tak ako to správne konštatuje aj okresný súd vyplýva len skutočnosť, že tieto osoby majú buď priamu alebo dokonca sprostredkovanú vedomosť o tom, že otec pracuje v zahraničí. V čestnom prehlásení zo dňa 21.11.2022 C. H. uviedol, že otec je jeho sused a „dlhé časové obdobie (roky) podniká a zároveň pracuje sám pre seba v zahraničí, v Nemecku a v Holandsku, avšak svoje príjmy z tohto svojho podnikania účtovne píše na svojho brata H. G. a otca F. G. st....“; A. I. J. dňa 18.11.2022 čestne prehlásil, že má vedomosť o tom, že otec „pracuje v zahraničí. Túto skutočnosť mám potvrdenú aj zo strany jeho rodiny respektíve jeho susedov“; dňa 12.12.2022 K. H. prehlásil, že otec „podniká v zahraničí, ale účtovne pod menom svojho brata a otca, pričom E. F. G. je užívateľom výhod z podnikania zo zahraničia“; G. E. čestne prehlásil, že otec „dlhodobo (roky) vykonáva sám zárobkovo výnosnú podnikateľskú činnosť v Nemecku a v Holandsku, z ktorej má celý podiel na zisku. Je jediným vlastníkom celého hospodárskeho prospechu z tohto podnikania a stojí sám na čele riadiacej štruktúry tohto podnikania“. Práca otca v zahraničí však v konaní nebola otázkou spornou, pretože ju otec žiadnym spôsobom nespochyboval, a odvolací súd k tomu dodáva, že táto skutočnosť nie je ani novou skutočnosťou oproti stavu, kedy okresný súd rozhodoval o určení vyživovacej povinnosti k maloletej prvýkrát. Ak matka odvolaním napádala nevykonanie výsluchov ňou navrhovaných svedkov, súd prvej inštancie matke uznesením uložil povinnosť (v zápisnici z pojednávania zo dňa 3.11.2022, v zápisnici z pojednávania zo dňa 14.12.2022, čl. 99) zabezpečiť prítomnosť osôb, ktorý podali čestné

vyhlásenia (svedkov) na pojednávaní, k čomu zo strany matky nedošlo. Odvolací súd má rovnako ako súd prvej inštancie za to, že vykonanie výsluchov sa javí ako nadbytočné, pretože ak by tieto osoby mali vedomosť o konkrétnom príjme otca, mohli toto priamo uviesť do svojho čestného prehlásenia, k čomu však nedošlo a to ani v odvolacom konaní. Naopak vyjadrenia vyššie uvádzaných osôb boli koncipované vo všeobecnej rovine o tom, že otec pracuje a podniká v zahraničí dlhé obdobie, roky; dosahuje tu vysoké zisky; príjmy účtovne píše na svojho brata a otca, keď vyhlásenia nevyznievali v rovine osvedčovania nových skutočností, ktoré mali nastať od posledného rozhodnutia súdu. Ďalšia odvolacia námietka matky ohľadom správania otca vo vzťahu k jeho príjmom a majetku, písanie majetku otca na iné osoby v konaní, ako nová skutočnosť, preukázaná nebola a súd prvej inštancie správne poukázal, že takéto správanie otca matka tvrdila už aj v konaní o rozvode manželstva. Ak matka na preukázanie svojho tvrdenia o spôsobe disponovania otca s majetkom v smere vyššie naznačenom poukázala na výstupy z vyhľadávania poisťovateľa podľa EČV na webovej stránke skp.sk, nemal odvolací súd dôvod odkloniť sa od záverov súdu prvej inštancie o vyhodnotení tejto skutočnosti, vo vyvolanom odvolacom konaní. Z predložených listín nie je zrejmé, kto je vlastníkom motorových vozidiel, kedy tieto listiny osvedčujú iba, že vozidlá, ktorých evidenčné číslo bolo vložené do vyhľadávača, sú poistené. Rovnako je bez dopadu na zmenu vyživovacej povinnosti odvolacia argumentácia matky o tom, v akom rozsahu otec mohol pracovať v čase, keď bol evidovaný na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako nezamestnaný a aký príjem mohol maximálne dosahovať, pretože evidencia otca ako uchádzača o zamestnanie nemá dopad, podľa záverov okresného súdu, na výšku jeho vyživovacej povinnosti. Odvolací súd pripomína, že aj za obdobie evidencie otca ako uchádzača o zamestnanie, súd prvej inštancie zohľadňoval princíp potenciality vo vzťahu k jeho príjmu, pretože nevidel objektívny dôvod, pre ktorý sa otec vzdal výhodnejšieho zamestnania. Pokiaľ matka poukazovala v odvolacej argumentácii na výšku minimálnej mzdy v Nemecku, či Holandsku, odvolací súd pripomína, že pri princípe potenciality súd prvej inštancie pracoval s vyšším príjmom otca, než aký matka uvádzala pre jednotlivé krajiny (Nemecko: 01.01.2022-30.06.2022 – 1 649 Eur, 01.07.2022-30.09.2022 – 1 755 eur, 01.10.2022 – 2 016 Eur; Holandsko: 1 725 Eur mesačne). Princíp potenciality príjmov zároveň nevyžaduje detailné preukázanie všetkých príjmov povinného, pretože použitím tohto princípu súd podľa charakteru správania sa povinného vymedzuje fiktívny (prezumpovaný príjem), ktorý je následne základom pre určenie výživného na dieťa (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. marca 2021, sp. zn. 5Cdo/14/2021, zdroj: nsud.sk; tvorba právnej vety: najprávo.sk), preto dokazovanie príjmu otca jeho výplatnými páskami, výpismi z bankových účtov je pri uplatnení daného princípu rovnako irelevantné.

19. Na druhej strane sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou matky, kedy namietala záver súdu prvej inštancie o zmene pomerov na jej strane vo vzťahu k nárastu jej príjmu. Okresný súd nepostupoval správne, ak vyhodnotil nárast príjmu matky len zohľadnením jeho výšky v jednom mesiaci, a to v mesiaci január 2023, kedy matka dosiahla najvyšší čistý príjem v posudzovanom období (1.064,39 Eur). Odvolací súd však uzatvára, že tento nesprávny záver súdu prvej inštancie nemá dopad na vecnú správnosť jeho rozhodnutia a na záver, že podstatná zmena pomerov na základe vykonaného dokazovania nastala na strane matky maloletého dieťaťa, ktorej mesačný príjem narástol oproti predchádzajúcemu obdobiu o viac ako 100% (predtým 394,95 Eur/teraz 891,54 Eur). Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že platná právna úprava vyživovacej povinnosti rodičov k deťom (§ 62 ods. 1 zákona o rodine) je založená na rovnakom postavení muža (otca) a ženy (matky). Obaja rodičia tak majú povinnosť prispievať na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov (§ 62 ods. 2 veta prvá zákona o rodine). Je prirodzené, že matka sa aktuálne bude podieľať svojím zvýšeným príjmom na pokrývaní nákladov maloletého dieťaťa vo vyššej miere ako v čase posledného rozhodnutia súdu.

20. Odvolací súd na záver dodáva, že terajšie rozhodnutie nie je nemenné a rozhodnutie o výške výživného je možné zmeniť, ak sa podstatnejším spôsobom zmenia pomery, či už na strane maloletého dieťaťa alebo na strane rodičov, ktorú skutočnosť vo vzťahu k zvýšeniu vyživovacej povinnosti otca ale odvolací súd za daných okolností nemal preukázanú a stanovenú výšku výživného považoval rovnako ako súd prvej inštancie za primeranú.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania potvrdil ako vecne správne cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 a § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

23. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.